



Arrest

nr. 180 359 van 5 januari 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 4 juli 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 15 juni 2011 die een einde stelt aan het recht op verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 juli 2016 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DEN BROECK, die *loco* advocaat M. DE BUISSET verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 19 juni 2009 een aanvraag in voor een verblijfskaart van familielid van een burger van de unie. Hij werd op 23 november 2009 in het bezit gesteld van een verblijfskaart.

1.2. Uit een samenwoonstverslag van 7 juni 2011 blijkt dat verzoeker en zijn echtgenote niet meer samenwonen en dat verzoeker op 31 mei 2011 de echtelijke woonst verlaten heeft.

1.3. Op 15 juni 2011 werd beslist een einde te stellen aan het verblijf van verzoeker met bevel om het

grondgebied te verlaten. Dit is de thans bestreden beslissing.

1.4. Verzoeker diende op 19 november 2014, onder een bijlage 22, een aanvraag in voor duurzaam verblijf en werd die dag, onder een bijlage 15, in het bezit gesteld van een attest dat zijn voorlopig verblijf dekte tot 19 april 2015.

1.5. Op 5 juni 2015 werd aan verzoeker een F-kaart afgegeven.

1.6. Op 4 juni 2016 werd de bestreden beslissing ter kennis gebracht van verzoeker. Deze is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van B. M., H. geboren te S., op 15.12.1977 en van Tunesische nationaliteit.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing :

Volgens artikel 42quater §1,4° van de wet van 15.12.1980 kan gedurende de eerste twee jaar van het verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, wanneer er geen gezamenlijke vestiging meer is.

Uit het verslag samenwoonst dd. 31/07/2010 blijkt dat betrokkenen niet samenwonen en dat er geen gemeenschappelijk leven is op het adres. Volgens de sociaal assistente zouden betrokkenen aan het scheiden zijn.

Uit het verslag samenwoonst dd. 07/06/2011 blijkt dat betrokkene het adres verlaten heeft sedert 31/05/2011.

Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat betrokkene een aanvraag tot inschrijving te Vilvoorde heeft gedaan op 06/07/2011. De echtgenote van betrokkene staat nog steeds ingeschreven te Brussel.

Er is dus niet meer voldaan aan de voorwaarde van gezamenlijke vestiging, en er is ook geen sprake meer van een gezinscel. Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene ingetrokken.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in het tweede onderdeel van zijn eerste middel de schending aan van artikel 42quater, §1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Hij licht het middelonderdeel toe als volgt:

“La deuxième branche est une alternative à la première branche, pour le cas où, Votre Conseil serait amené à considérer que la partie adverse pouvait motiver sa décision sur base de l'article 42 quater. Dans cette hypothèse, la partie adverse qui décide de notifier plus de 4 ans plus tard (le 12.10.2015) une décision ancienne qu'elle a prise le 15.06.2011 jamais notifiée, au requérant qui est resté en séjour légal, a en réalité pris une nouvelle décision qu'elle devait motiver en respectant le prescrit des dispositions légales en vigueur au moment où elle prend cette décision, c'est-à-dire le 12.10.2015, et au regard de la situation du requérant à cette date.

Or, à cette date, l'article 42 quater prévoyait déjà que « Lors de sa décision de mettre fin au séjour, le ministre ou son délégué tient compte de la durée du séjour de l'intéressé dans le Royaume, de son âge, de son état de santé, de sa situation familiale et économique, de son intégration sociale et culturelle [4 dans le Royaume]4 et de l'intensité de ses liens avec son pays d'origine. »

Il ne ressort pas de la décision de la partie adverse que celle-ci a invité le requérant à s'exprimer sur ces points. Si cela avait été le cas, elle aurait su qu'il avait un emploi stable depuis plusieurs années (cfr documents en annexe).

Même sans avoir invité le requérant à s'exprimer sur ces points, il était incontestable que la durée de séjour du requérant — dont elle aurait du tenir compte — était de plusieurs années en Belgique. En ne

motivant pas sur ces points, la partie adverse n'a pas motivé adéquatement sa décision et a violé l'article 42 quater et son obligation de motivation prévue dans les dispositions citées supra. "

2.2. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij op 12 oktober 2015 aan de gemeente Vilvoorde instructies heeft gegeven om de beslissing tot beëindiging van verblijf van 15 juni 2011 aan verzoeker te overhandigen, hetgeen gebeurd is op 4 juni 2016. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dient verzoeker bij te treden waar hij stelt dat hieruit blijkt dat de verwerende partij nog handelingen heeft gesteld met het oog op het nemen van de beslissing tot beëindiging van verblijf. Waar de verwerende partij in de nota met opmerkingen tegenwerpt dat een loutere fout in de betekening van de bestreden beslissing niet de beslissing zelf aantast, kan zij niet worden bijgetreden. *In casu* betreft de betekening enkel de afgifte van de bestreden beslissing door de gemeente Vilvoorde aan verzoeker. Evenwel blijkt uit het feitenverloop dat de verwerende partij, nadat zij tot het inzicht kwam dat aan verzoeker op 5 juni 2015 ten onrechte een F-kaart werd afgegeven, aan de gemeente Vilvoorde nieuwe instructies gaf teneinde het verblijf te beëindigen. Hieruit blijkt evenwel dat de verwerende partij is overgegaan tot een nieuwe evaluatie van verzoekers dossier en in wezen een nieuwe beoordeling van verzoekers verblijfsrechtelijke toestand heeft gemaakt. Dit wordt ook bevestigd door de vaststelling in het administratief dossier, dat de procureur des Konings te Brussel op 14 oktober 2014 en op 22 september 2015 de verwerende partij meermaals aanmaande om hem in kennis te stellen van het gevolg dat zij heeft gegeven aan diens schrijven van 12 april 2011. Aldus is de Raad van oordeel dat de verwerende partij zich niet kan verschuilen achter het loutere feit dat de beslissing als datum 15 juni 2011 vermeldt.

De verzoekende partij dient dan ook te worden bijgetreden waar zij aanvoert dat er toepassing diende te worden gemaakt van artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet, zoals het van kracht was op het ogenblik dat de bestreden beslissing definitief tot stand kwam, *in casu* op 12 oktober 2015.

Zoals verzoeker terecht opmerkt, vereist artikel 42^{quater}, §1, derde lid, van de vreemdelingenwet dat:

"Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong."

Nergens uit de bestreden beslissing, noch uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij tot die beoordeling is overgegaan. Het tweede onderdeel van het eerste middel is gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 15 juni 2011 die een einde stelt aan het recht op verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf januari tweeduizend zeventien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT